

DE STER

No. 2 FEBRUARI 1962

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG:

Elder Spencer W. Kimball
Lid van de Raad der Twaalf
Apostelen.

62ste JAARGANG

Nr 2

INHOUD:	Blz.
Aan de nagedachtenis van President J. Reuben Clark	35
Het nieuwe Ring-presidentschap	37
De Patriarch	38
Een boodschap van het Eerste Presidentschap	39
Kent ge uw Evangelie?	41
Nieuws uit de zending	44
Het jaar dat voor ons ligt	45
Medicijnmeesters?	47
Het leven van de mens in vrijheid	48
Een herinnering aan een herinnering	50
Het raadsel van de brief aan de Hebreërs	50
Drie vragen	53
Gedachten van anderen	54
Een overlijdensbericht	55
Leer en Verbonden 14 : 7	55
De Ringconferentie	56
Z.H.V. Presidenten in Ring en Zending!	63
Gedachten van anderen	63
Zijn tegenslagen werden tot kansen	64
Gebeurtenissen in de zending	66

Redacteur: J. HENRY VOLKER, President der Nederlandse Zending

Assistent: A. D. JONGKEES

Administratie: Amersfoortsestraatweg 214, Huizen N.H.

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 2,50 PER HALF JAAR

GIRONUMMER 274746 - AMSTERDAMSCHER BANK

BIJKANTOOR LAREN N.H. - T.N.V. NEDERLANDSE ZENDING

AMERSFOORTSESTRAATWEG 214 - HUIZEN N.H.

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER

VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

**Aan de nagedachtenis
van
President J. Reuben Clark**

Het volgende artikel verscheen zaterdag, 7 oktober 1961 in de New York Times, een dag na de dood van President Clark. Het is duidelijk dat hij trouwe dienst aan zijn land tot een van zijn voornaamste verantwoordelijkheden rekende, zo niet tot die van iedere goede Heilige der Laatste Dagen. Wij zullen er goed aan doen zijn vaderlandsliefde zonder blaam tot voorbeeld te nemen en te trachten ons deel te doen in het dienen van ons land en te helpen het vrij te houden.

SALT LAKE CITY, 6 OKT. . . . J. Reuben Clark Jr., Ambassadeur in Mexico gedurende de regering van President Herbert Hoover en bijna dertig jaren lang leider in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, is heden overleden, in de ouderdom van 90 jaar. De heer Clark, lid van het Eerste Presidentschap van de Mormoonse Kerk volgde in rang onmiddellijk op President O. McKay. Hij legde het ambt van ambassadeur in 1933 neer en werd het volgende jaar als een apostel van de kerk ondersteund.

Gedurende een lange loopbaan, waarin hij rechtsgeleerdheid, handelsbelangen, financiën, diplomatie en bestuur van de Mormoonse Kerk in zich verenigde, werd Joshua Reuben Clark Jr. op posten of zendingen benoemd door zeven presidenten. Dit werd minder dan drie jaar geleden bekend gemaakt, toen de heer Clark na 25-jarig lidmaatschap van het bestuur van de Equitable Levensverzekering Maatschappij zijn ontslag nam.

Hij ontving een verluchte tekst van een resolutie, vermeldende, dat zijn leven was gewijd aan de dienst van zijn medemens.

Hij werd 1 september 1871 te Grantsville, Utah geboren. De heer Clark

haalde zijn candidaats in de heelkunde aan de universiteit van Utah in 1898 en een graad in de rechtsgeleerdheid in Columbia in 1906. Alvorens naar het Oosten te gaan om in de rechten verder te studeren, was hij rector aan de Heber City High School. Kort nadat hij Columbia had verlaten, werd hij bij het gouvernement te werk gesteld als assistent rechtskundig adviseur, onderwijl rechten docerend aan de George Washington universiteit.

De heer Clark was van 1910 tot 1913 rechtskundig adviseur aan het Departement van Buitenlandse Zaken. Gedurende die periode vervulde hij opdrachten van internationale aard. In de eerste wereldoorlog had hij in de rang van majoor zitting in de krijgsraad en in 1921 was hij speciale raadgever bij het Departement van Buitenlandse Zaken voor de conferentie in Washington betreffende de bespreking van de maritieme strijdkrachten. In de eerste dagen van de oorlog had de heer Clark een memorandum over de rechten van de neutralen in hun handel met de oorlogvoerenden opgesteld.

Dit trok de aandacht van Dwight W. Morrow, toen een compagnon van J. P. Morgan en Co.

De kennismaking was toevallig, maar later, toen President Calvin Coolidge de heer Morrow tot Ambassadeur in Mexico benoemde, vroeg deze de heer Clark om zijn persoonlijke raadgever te zijn. De heer Clark verschaft ambassadeur Morrow studies over de olie- en agrarische kwesties. Hij gaf de ambassadeur ook een analyse van de wettige filosofie achter de oliewetten van beide landen.

De verschillen tussen hen hadden reeds veel moeilijkheden in de betrekkingen tussen Mexico en de Verenigde Staten veroorzaakt. Toen de heer Morrow uit Mexico City vertrok, benoemde President Hoover de heer Clark als Morrow's opvolger. Gisteravond zeide de heer Hoover van zijn vroegere medewerker: „J. Reuben Clark Jr. was een van Amerika's edelste mensen - sterk in zijn godsdienstig geloof, in zijn toewijding aan de beginselen van de vrijheid en dienstbetoon aan zijn medemensen. Hij was mijn standvastige vriend, vijf en dertig jaren lang. Als al zijn vrienden betreur ik zijn heengaan”.

De heer Clark is tien maanden onderminister van Buitenlandse Zaken geweest, voor hij als raadgever van de heer Morrow dienst deed. Hij bleef ambassadeur tot de komst van het Democratisch bestuur van Franklin D. Roosevelt. Een maand later werd hij tot lid van het eerste presidentschap van de Mormoonse Kerk benoemd en spoedig daarna werd hij van tweede raadgever eerste raadgever. Zich nimmer op de voorgrond willende dringen, sloeg hij geen acht op het aandringen om in 1934 op de nominatie voor senator te worden geplaatst. Maar zelfs nadat hij hoge kerkelijke ambten had aanvaard, nam hij in beperkte vorm openbare betrekkingen aan. Hij was gedelegeerde bij de zevende Pan-Amerikaanse Conferentie in Montivideo, Uruguay, in 1933. Een

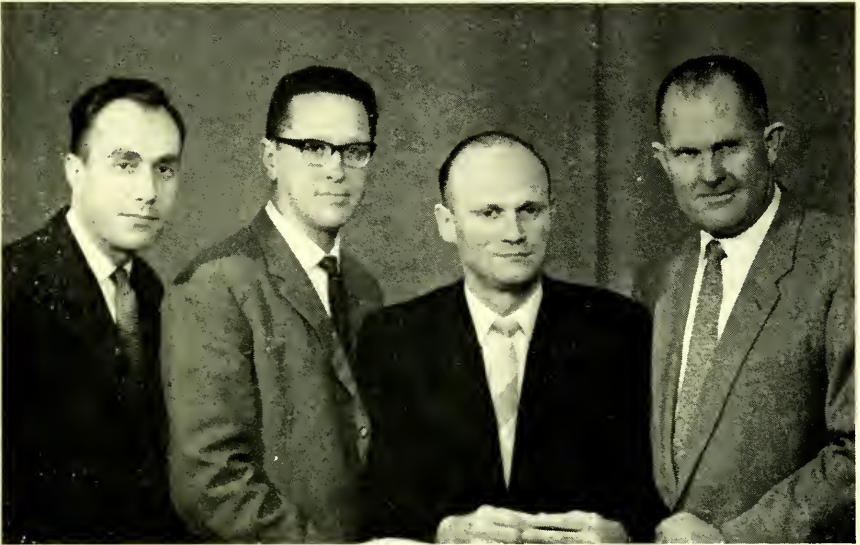
twaalfstal jaren daarna had hij de leiding bij de radio en televisie en bij de Foreign Verzekering.

De echtgenote van de heer Clark, Luacine A. Savage, overleed vóór hem. Zij hadden een zoon en drie dochters.

NIEUWS UIT DE HOLLANDSE RING

De Ringconferentie te Rotterdam op
Zondag 28 januari 1962

(verslag van P. Bodeman, Ass. Ring Secretaris)

Het nieuwe Ring-presidentschap

Op de Ringconferentie van 17 december 1961 werd een verandering in het Ringpresidentschap aan de vergadering ter ondersteuning voorgesteld in verband met het ontslag van President Bernard W. Lefrandt als eerste Raadgever als gevolg van zijn roeping en ordening tot Bisschop van de Wijk Den Haag.

In zijn plaats werd Gerard G. Stoové geroepen en aangesteld als eerste Raadgever en Glenn H. Lybbert als tweede Raadgever.

President Lybbert verblijft in Nederland sinds april van het vorige jaar als „Werkzendeling”, Bouwoverziener voor de bouwwerken die in de Ring en Nederlandse Zending reeds onder handen zijn of binnenkort zullen aanvangen. In deze functie is hij onder meer belast geweest met het gereedmaken van het nieuwe Zendingskantoor „De Ginckel” te Bussum en zal hij de leiding nemen bij de binnenkort aan te vangen bouw van de Kerk in Amsterdam Oost.

Verder kan President Lybbert op een actief en vruchtbaar Kerkleven terugzien, waarbij onder meer te noemen valt een zending die hij in Nederland volbracht heeft in de jaren 1936—1938. Zijn ervaringen liggen verder op het gebied van de Ringzending, terwijl hij tevens jarenlang eerste Raadgever is geweest van de Bisschop van zijn wijk — de 3e Mozes Lake Wijk van de Grand Coulee Ring. Tenslotte dient nog vermeld te worden een zeven jaar lange dienst als Superintendent van de JMOOV van zijn wijk. In de Hollandse Ring was President Lybbert lid van de Hoge Raad.

Wij wensen het Ringpresidentschap in zijn nieuwe gedaante God's onmisbare zegen en inspiratie toe bij het uitvoeren van zijn veeleisende doch prachtige taak.

De Patriarch

De grote gebeurtenis van de historische Ringconferentie van 28 januari j.l. te Rotterdam Noord was het roepen, voorstellen aan de vergadering en ordenen van een Ringpatriarch, welke bijzondere roeping ten deel is gevallen aan Br. Thijs Winkel.

Br. Thijs Winkel, tot dusverre in de Hollandse Ring lid van de Hoge Raad, verblijft momenteel voor enige jaren in Nederland als lid van het Kerkelijk Bouw-Departement, waarin hij in het bijzonder belast is met de aankoop van grond, in het algemeen met de z.g. „Makelaars” werkzaamheden.

Br. Winkel, oorspronkelijk in Nederland geboren (Apeldoorn in 1904), emigreerde reeds als klein kind met zijn ouders naar Amerika waar hij, als zo vele anderen in Salt Lake City kwam te wonen. Zijn leven lang heeft hij de Kerk trouw gediend in alle roeping die tot hem kwamen, waartoe o.m. genoemd moeten worden Bisschop van de Wijk Alameda van de Oaklandse Ring en lid van de Hoge Raad in drie verschillende Ringen.

Het is een bijzondere zegen voor de Hollandse Ring dat reeds nu, zo kort na haar organisatie, zij verrijkt is met een Ringpatriarch, waardoor het nu ook voor de leden in de Ring en ook daar buiten mogelijk wordt een Patriarchale zegen tot steun en leiding in dit leven te ontvangen.

De Patriarch wordt, op verzoek van het Ringpresidentschap, gekozen en geroepen door het Quorum der Twaalven, in dit geval vertegenwoordigd door Elder Kimball, die gemachtigd was om de roeping en ordening uit te voeren. Dat Br. Winkel voor dit zo zeer bijzondere ambt werd geroepen zal niemand, die hem goed kent, verbazen. Br. Winkel heeft immer getoond een bijzonder begrip van het Evangelie te hebben, een hoge opvatting van zijn taak en een groot vermogen en gewilligheid om zich open te stellen voor de leiding door de Heilige Geest, iets wat dit ambt, meer dan welk ander, wel in het bijzonder vereist.

Wij wensen de Hollandse Ring bijzonder geluk met dit gebeuren en bidden voor de Patriarch God's grote zegen en inspiratie bij het uitvoeren van zijn taak.

Een boodschap van het Eerste Presidentschap

Aan de Presidenten van Ringen, Bisschoppen van wijken en Presidenten van Zendingen.

Geliefde Broeders,

Er is waarschijnlijk nooit een uitspraak van een President van de Kerk over zendingswerk geweest, die van vitaler of van groter belang is dan de vermaning van President David O. McKay: „Elk lid een zendeling”. Als wij de hulp zouden krijgen van elk lid van de kerk in ons grote verwijzingsprogramma in de zending, zouden de resultaten niet te tellen zijn. Er werden reeds meer dan 60.000 bekeerlingen gerapporteerd tot op 31 oktober. Wij zullen zeer waarschijnlijk de 75.000 bereiken, die voorspeld zijn in het begin van het jaar. Deze grote toename van meer dan 25.000 dopelingen, vergeleken bij verleden jaar is grotendeels het resultaat van de hulp, die de leden van de kerk aan de zendelingen hebben gegeven, zowel in Amerika als overal elders.

In alle rapporten, die wij ontvangen over zendingswerk in de ringen en zendingen van de kerk, komt duidelijk het belang naar voren om dit grote programma te stimuleren en aan te moedigen. In sommige zendingen in Europa, waar wij tot nu toe geen locale zendelingen hadden, hebben wij thans districtszendingen met meer dan 60 districtszendingen, die doeltreffend bekeringswerk verrichten. Naast hun bekeringspogingen ondervinden zij grotere steun dan ooit te voren van de leden van hun districten inzake verwijzingen.

Wij zijn er zeker van, dat er geen enkel onderdeel van ons zendingswerk belangrijker is dan in het hart van elk lid van de kerk het verlangen te kweken om zijn naaste te waarschuwen, hetzij rechtstreeks of via de hulp van onze Zendelingen. Er heeft ongetwijfeld een tegenzin

bestaan bij een groot gedeelte van onze leden om hun vrienden een speciale, directe gelegenheid te geven om meer over ons te weten te komen. Sommige menen, dat onze zendelingen niet in staat zijn om het evangelie met hun vrienden te behandelen op een doeltreffende wijze en zonder aanstoot te geven.

Men heeft een vooraanstaand lid van de kerk in het oosten horen zeggen, dat zijn verhouding met zijn vrienden zo goed was, en hun houding jegens hem en de kerk zo welwillend, dat hij de kans niet wilde lopen, dat deze verhouding vertroebeld werd, doordat leerstellingen van het evangelie rechtstreeks aan hen werden voorgelegd, hetzij door hemzelf of door zendelingen. Een zendingspresident stelde hem de vraag, of hij ooit, sinds hij was teruggekomen van zijn zending aan één van zijn vrienden had gevraagd, of zij meer wilden weten over zijn geloof. Hoewel hij een geleerd man was met een zeker aanzien antwoordde hij: „Nee”, en dat hij, in al die jaren, niet werkzaam was geweest om èn enkel persoon tot de kerk te brengen. Er zijn gevallen bekend, waar onze zendelingen via juiste verwijzingen in dergelijke gemeenschappen zijn gekomen en groepen mensen hebben bekeerd.

Er is geen reden voor onze leden om afwijzend te staan t.o.v. het rechtstreeks stellen van de twee belangrijke vragen of het toestaan aan zendelingen om dit te doen via verwijzingen.

Wij hebben geen enkel verslag van iemand, die aanstoot nam aan een dergelijke gang van zaken. Daarentegen bereiken ons elke dag rapporten, dat, wanneer de mensen gevraagd wordt: „Wat weet u over de kerk?” en „Zoudt u er meer van willen weten?”, velen bekeerd en gedoopt worden naar aanleiding van deze eenvoudige vragen.

Wij geloven, dat het in de komende jaren een zeer wenselijk programma zou zijn, indien een zeer actief begin werd gemaakt en het hele jaar werd volgehouden om onze leden te laten denken en handelen als zendelingen. Het betaamt iedere bisschop dit werk onder de aandacht te brengen in avondmaalsvergaderingen, priesterschapsvergaderingen, onderorganisaties en in het programma van het huisbezoek. Het is eveneens belangrijk, zo niet belangrijker, dat wij onze locale zendingen in de Ring versterken en hun activiteit, enthousiasme en succes op hetzelfde niveau brengen als die van onze volledige zendingen in de wereld. Wij geloven, dat dit tot stand kan komen, indien wij er onmiddellijk naar streven de geïnspireerde leiding, die van President David O. McKay tot ons is gekomen, door onze daden in praktijk te brengen.

Mogen wij wederom de noodzaak om samen te werken met locale en „full-time” zendelingen onder ogen brengen van de leden van de ring en de wijk.

Deze samenwerking en belangstelling kunnen het beste getoond worden door een individueel en georganiseerd assimilatieprogramma. Alle leden behoren attent, vriendelijk en hulpvaardig te zijn voor nieuwe leden. Zij hebben meer onderricht nodig dan de zendelingen hun kunnen geven

gedurende de tijd, dat zij onderzoekers waren. Neem hen op in de wijk of ringfamilie. Laat hen zich thuis voelen en weten, dat zij welkom zijn. Ook op deze wijze zal elk lid een zendeling worden.

Hoogachtend Uw broederen,
Het Eerste Presidentschap,
Henry D. Moyle
Hugh B. Brown

Kent ge uw Evangelie?

V

„Voor wij overgaan tot het probleem, dat Lucy met haar vraag aan de orde stelde, wilde ik eerst nog doorgaan op ons vorig onderwerp, het Priesterschap”, zegt mijnheer Keizer, nadat allen in de zitkamer van de familie Keizer hadden plaats genomen en de bijeenkomst op de gebruikelijke wijze was gepend.

„Wij hebben de vorige keer dus gehoord, dat niemand zichzelf dat Priesterschap kan toeëigenen en ook dat het simpele feit van kerkklidmaatschap die macht om in Gods naam te handelen en te spreken niet automatisch ons deel wordt”.

Hier steekt mijnheer Jansen zijn hand op.

„Ik heb de vorige keer wel begrepen, dat onze opvatting van het algemeen priesterschap der gelovigen niet goed kan zijn, maar er is toen niet gesproken over de predikant, de voorganger, het hoofd van de Christelijke gemeente, de academisch gevormde. Heeft hij krachtens die vorming dan niet het recht om in Gods naam te handelen en te spreken?”

„Alvorens deze vraag rechtstreeks te beantwoorden, mijnheer Jansen, zou ik eerst een andere vraag daar tegenover willen stellen”, zegt mijnheer Keizer.

„Wat denkt u van een gezant, die beweert uit naam van zijn vorst te spreken, doch steeds wat anders verkondigt dan hem werd opgedragen te spreken?”

„Ik denk, dat hij niet lang gezant zou blijven. Maar wat heeft dat met de zaak te maken?”

„Alles, want zo is het gesteld met de academisch gevormde voorgangers. Ja, sterker nog: Die gezant was als zodanig wettig aangesteld, doch misbruikte zijn positie om zijn eigen mening in de plaats van die van zijn lastgever te stellen en werd deswege uit zijn ambt ontzet, maar de voorgangers van welke Christelijke denominatie dan ook, hebben behalve dat, ook zichzelf als zodanig aangemeld”.

„Dat is te zeggen”, antwoordt mijnheer Jansen, „hij heeft zich wel aangemeld, maar wordt pas als verkondiger van Gods woord toegelaten na een examen, afgelegd ten overstaan van een intègre commissie, die oordeelt of hij zuiver in de leer is. Naar mijn mening gaat de vergelijking met die eigengereide gezant dus niet op”.

„Ik neem aan, mijnheer Jansen, dat u met „zuiver in de leer” bedoelt het op juiste wijze verkondigen van het Evangelie of Gods woord, zoals u het zo juist zelf noemde. De voorgangers van de verschillende geloofsrichtingen in de Christenwereld worden alle op de door u aangegeven manier op hun zuiverheid onderzocht. Maar wat wil in dit geval „zuiverheid” zeggen? Niet anders dan dat de candidaat moet beantwoorden aan de opvatting, die de leden van zo’n commissie over Gods woord hebben. En aangezien er verschillende commissies zijn met even veel verschillende opvattingen, die niet alleen verschillen, maar elkaar ook vaak bestrijden en lijnrecht tegenover elkaar staan, wordt het met die zuiverheid een moeilijke zaak en het is duidelijk, dat dit nooit Gods bedoeling kan zijn en de onvermijdelijke gevolgtrekking is dan, dat deze commissies deze bevoegdheid tot oordelen zichzelf hebben toegeëigend niet alleen maar ook het Evangelie in zijn zuiverheid niet verkondigen, want volgens Galaten 1 : 7 is er maar één Evangelie, namelijk wat Paulus als Apostel van Christus verkondigde. Het antwoord op uw vraag of aan een academische vorming de macht kan worden ontleend om in Gods naam te handelen en te spreken, kan dan ook niet anders luiden dan: Neen, omdat een aldus gevormde niet door God is geroepen en hij dingen verkondigt, die niet met Zijn wil stroken. Van Priesterschap kan evenmin sprake zijn, want dat is juist die macht.

„Welke dingen zijn dat dan?” vraagt nu mevrouw Jansen.

„Het zou mij te ver voeren”, antwoordt mijnheer Keizer, „om ze hier alle te noemen, maar laat mij met één voorbeeld mogen volstaan om aan te tonen, dat de „zuiver in de leer” bevondene in de naam van God noch handelt, noch spreekt. In een zekere Christelijke kerk worden een kind van enige weken oud en een volwassene in de gemeenschap opgenomen. Dat geschiedt door de doop, zoals die daar wordt toegepast. Hierbij wordt echter op twee manieren rechtstreeks tegen de opdracht van Christus in gehandeld. In de eerste plaats is de doop tot vergeving van zonden en dus niet van toepassing op een kind van enige weken, dat zondeloos geboren is en ook niet zondigen kan en in de tweede plaats, waar het de volwassene betreft, moet de doop door onderdompeling geschieden door iemand, die daartoe de bevoegdheid heeft. U zult zich van de vorige maal herinneren, toen wij over het Melchizedekse en Aäronische of Levietische Priesterschap spraken, dat wij het ook over verschillende bevoegdheden hadden, aan dat Priesterschap verbonden. De bevoegdheid tot dopen is er een van en aangezien in de tot voorbeeld genomen kerk geen priesterschap van God is, kan er dus ook niet in Zijn naam worden gedoopt.

„Mijnheer Keizer”, zegt Lucy nu, haar hand opstekend, „er is nu bij mij een gedachte opgekomen en ik zou graag willen weten of die juist is”.

„Kom er dan maar mee voor de dag, Lucy”, antwoordt mijnheer Keizer. „Het is dit: U vergelijkt uw priesterschap met de volmacht van een ambassadeur, die in naam van zijn koning spreekt en handelt. Hij kan dat alleen doen, als hij de opvatting, het inzicht, de politiek, kortom de wil van zijn gebieder kent en nu is dit mijn gedachte: Dan moet het met het Priesterschap ook zo zijn”.

„Inderdaad, Lucy, zo is het. Om een gevolmachtigde van God te zijn, moet men Zijn wil kennen of met andere woorden: er moet openbaring, voortdurende openbaring van God aan Zijn gevolmachtigden zijn. Hoe anders zouden zij Zijn wil kennen? Waar geen openbaring is, daar kan zelfs een universiteit geen licht brengen. En nu wij over openbaring spreken, zou dit een gereede aanleiding zijn om tot de behandeling van Lucy's vraag van de vorige keer over te gaan. Dat onderwerp vereist echter een vrij lange voorbeschouwing en moet wegens zijn aard wel als een afgerond geheel worden besproken om tot een redelijk begrip er van te geraken. Dit kan ik u van tevoren echter wel zeggen: De mening van velen, dat de bedoelde discriminatie een uitvloeisel zou zijn van rasserverschil, zoals dat in Amerika, in Arkansas en elders tot uiting kwam en komt, is volkomen onjuist. Genoemde discriminatie is in onze Kerk niet van deze tijd; Noach zag zich in zijn dagen voor hetzelfde probleem gesteld. Maar daarover in de volgende bijeenkomst meer, als ik tenminste op uw aller aanwezigheid mag rekenen. Ik zou nu graag in de tijd, die ons nog rest, gelegenheid willen geven tot het stellen van vragen.

Mijnheer Jansen steekt zijn hand op.

„Zoals ik de vorige keer zei, heb ik alleen in het N.T. gezocht of ik iets over het Priesterschap kon vinden. Zegt het Oude Testament er ook iets over”?

„Wie weet passages in het O.T. te noemen, waar over het Priesterschap wordt gesproken”? vraagt mijnheer Keizer, de kring rondziende. Het is ditmaal Ella, die haar hand opsteekt.

„In het O.T. wordt, evenmin als in het N.T. veel over het Priesterschap gesproken. Toch zijn er wel enkele plaatsen:

„Als je mij alleen de teksten noemt, Ella”, zegt mijnheer Jansen, dan kan ik ze thuis op mijn gemak bestuderen”.

„Een goed idee, zegt mijnheer Keizer, veel tijd hebben wij niet meer en ik ben er zeker van, dat Ella wel passages kan noemen, waarin zo niet het woord priesterschap wordt genoemd, dan toch over de bevoegdheid, die het priesterschap verleent, wordt gesproken, of over priesters.

„Dan vind ik hier allereerst Melchizedek in Gen. 14 : 18-20, naar wie het hogere priesterschap is genoemd. Verder Exodus 28 : 1, Numeri 27 : 18-23; Deut. 34 : 9, Exodus 40 : 15, Numeri 25 : 13.

„De laatste twee teksten, die Ella genoemd heeft, zeggen dat het priesterschap eeuwig is, wat overeenstemt met de verbeterde lezing van Hebr. 7 : 3 en waaruit de onontbeerlijkheid van deze macht duidelijk blijkt om te kunnen zijn „in de dingen des Vaders”, die ook eeuwig zijn. „Het is heel interessant, wat wij vanavond hebben gehoord”, zegt mevrouw Jansen, na een stilte, die op de woorden van mijnheer Keizer volgde.

„Als wij het genoeg mogen hebben, mevrouw Jansen”, zegt mijnheer Keizer, u beiden in de volgende bijeenkomst te begroeten en Lucy ook natuurlijk, dan geloof ik, dat u nog meer interessants te horen zult krijgen; dan komt ons voor-sterfelijk bestaan aan de orde”.

„We zullen niet op het appèl ontbreken, mijnheer Keizer. U heeft ons erg nieuwsgierig gemaakt”.

A. D. J.

Nieuws uit de zending

Op zondag 7 januari 1962 werd door het zendingspresidentschap het gemeentepresidentschap te Mechelen georganiseerd.

Broeder Frans van Goolen, die zoveel jaren de Mechelse gemeente met liefde en toewijding heeft geleid, was om gezondheidsredenen genoopt zijn ontslag als gemeentepresident te vragen. Dit ontslag werd hem op de meest eervolle wijze door het zendingspresidentschap verleend. Helaas kon broeder van Goolen niet ter vergadering aanwezig zijn, omdat hij in het ziekenhuis was opgenomen. Hierover betuigde President Volker in zijn toespraak zijn oprechte spijt en hij wenste broeder van Goolen een spoedig algeheel herstel toe. President Volker sprak ook enkele woorden van waardering jegens broeder van Goolen en bracht hem dank voor al het goede werk.

Als nieuwe gemeentepresident werd aangesteld en eenparig ondersteund door de aanwezige leden, broeder Florimond Z. J. Vanderkerckhove; als zijn eerste raadgever broeder Frans van Goolen en als zijn tweede raadgever broeder Laurent Stevens.

De secretaris van de Mechelse gemeente werd broeder Louis J. de Nijs.

Na afloop van een vergadering, die gehouden werd op het zendingskantoor te Den Haag op zaterdag 13 januari 1962, werd broeder Evert Maandag door het zendingspresidentschap aangesteld als overziener van het genealogische werk in de Nederlandse zending. Zuster Jenneke Maandag-van Kooten werd aangesteld als zijn eerste raadgeefster en zuster Aaltje van Zeben als zijn tweede raadgeefster.

Wij wensen deze broeder en zusters veel succes met hun gezegend werk. Tijdens deze zelfde vergadering werd de aanvangs- en beëindigingstijd van de O.O.V.-vergadering en voor de gehele zending gelijkkluidend vastgesteld als volgt:

19.30 gebedsvergadering, 19.45 aanvang programma en 21.15 sluiting. Uiterlijk 21.30 moeten alle bezoekers van de wekelijkse O.O.V.-vergadering het gebouw verlaten hebben.

De eerste van de voorjaarsconferenties in de zending werd gehouden op zondag 21 januari 1962 in ENSCHEDE.

Het was verheugend en inspirerend de vele aanwezigen in de eerste algemene vergadering, die in het gebouw van de volksuniversiteit gehouden werd, te zien. Deze vergadering werd geopend door president Schulders omdat de districts-president, broeder Heydemann, wegens omstandigheden niet aanwezig kon zijn.

Het openingslied was lied nummer 51 „Komt Heil'gen komt”; het openingsgebed werd uitgesproken door broeder Blijstra uit Enschede.

De sprekers in deze vergadering waren achtereenvolgens:

President Volker; *broeder Ezam*, die sprak over „de belangrijkheid van ieder's plicht om de leden van de Kerk tot elkander te brengen”; *broeder Jan Akkerman* die sprak over „Waarom ik verblijd ben om een lid van deze Kerk te zijn”; *zuster Blijstra* met het onderwerp „Hoe kan ik nieuwe leden de helpende broederhand reiken”?; *broeder Frans de Visser*, overziener van de O.O.V. in de Nederlandse zending, die sprak over „de grote rol van de onderorganisatie in de verboedering”; *broeder E. Numans*, de gemeentepresident van Enschede, met het onderwerp „Eendracht in het gezin als voorloper van de verboedering”; en president *Schuldery*, die sprak over „Verboedering”. Deze vergadering werd gesloten met het lied „Hoog op der bergen kruin” en het slotgebed werd door broeder de Wolf uitgesproken.

De tweede algemene vergadering, die des middags werd gehouden, ving aan met het lied „Heer verhoor ons vurig bidden” (nr. 34). Broeder J. Hofte sprak het openingsgebed uit. De voorstelling van de autoriteiten van de Kerk werd gedaan door Elder Ronald Osterhout, die ook zijn getuigenis gaf.

Nadat president Elzinga had gesproken over liefde en toenadering, spraken de volgende zendelingen: Elder Steenblik, Elder Beede, Zuster Westra, Elder Carr, Elder Griffon, Zuster Fuhriman, Elder de Rijke en als laatste sprak President Volker.

Het slotlied was lied nr. 136 „Verblijf met mij nu d'avond valt” en het slotgebed werd door broeder Hulskers uitgesproken.

Het jaar dat voor ons ligt

Ons leven is steeds een opnieuw beginnen. Iedere nieuwe dag schenkt ons nieuwe kansen, nieuwe opwekkingen. De wijze, waarop wij onze kansen benutten en voor welk doel wij onze tijd en energie gebruiken,

bepaalt of elke dag al dan niet een succesrijke dag is.

Het jaar 1962 is alweer een goed eind op streek, hetgeen ons er aan dient te herinneren, dat de tijd op niemand wacht. Wij moeten dus onze tijd voor dit nieuwe jaar goed indelen om alles te kunnen volbrengen wat de Heer ons wil laten doen.

De weg wordt voor ons geopend om nieuwe kerken te bouwen in de zendingen in ons gebied. Wij hebben nieuwe bouwgronden aangekocht en architecten zijn bezig met het ontwerpen van vele nieuwe gebouwen. Wij verwachten dat in iedere zending nieuwe kerkgebouwen in aanbouw zullen zijn vóór het jaar om is. Verscheidene projecten zullen dan voltooid zijn.

Dit nu houdt voor alle kerkleden in dit gebied, waar gebouwd wordt, een opwekking in. Elk lid zou zichzelf dit moeten afvragen: „Ben ik voorbereid, naar hart en verstand, mijn aandeel te leveren in dit grote zendingsbouwprogramma? Ben ik gereed en gewillig mijn tijd, energie en middelen te gebruiken om deze belangrijke zaak te dienen?

In iedere wijk of gemeente, waar behoefte bestaat aan een kerkgebouw of waar plannen in voorbereiding zijn voor een nieuw kerkgebouw, moet een werkend bouwcomité worden georganiseerd. De voornaamste zorg van dat bouwcomité zal het stichten van een bouwfonds moeten zijn. Hoewel wij zelfs onze kerken volgens het zendingsarbeidssysteem zullen bouwen en de heiligen en de werkdiensten in staat zullen zijn veel van het werk te doen, zal het voor elke gemeente of wijk toch nodig zijn om *enig* geld in te zamelen om zijn deel te kunnen doen, dat, zoals ge weet, 20 % van de totale kosten is.

Sommige wijze leiders hebben reeds maatregelen in dat opzicht getroffen en zetten het inzamelen van geld voort. Dit is zeer belangrijk, want de Kerk bouwt geen kerken waar de leden hun aandeel niet willen leveren.

Onder de meeste leden, met wie ik het afgelopen jaar het voorrecht had kennis te maken, tref ik een geest van gewilligheid en optimisme aan. Dat versterkt mijn geloof en moed, want ik weet, dat het succes van het grote bouwprogramma der Kerk grotendeels van de houding van de plaatselijke leiders en van het geloof van de heiligen afhangt. De Heer staat klaar om Zijn deel te doen.

Laten wij daarom allen besluiten *ons* deel bij te dragen. Door dit te doen zullen wij de zegeningen des Heren oogsten.

Met de beste wensen voor een gelukkiger Nieuw Jaar,

E. Albert Rosenvall

Overziener Scandinavisch gebied

Afdeling Kerkbouw.

Medicijnmeesters ?

Gaarne voldoe ik aan het verzoek van het Ringbestuur om een bijdrage voor de Ster uit de Holl. ring.

De profeet Mormon schrijft aan zijn Zoon Moroni: Luister naar de woorden van Christus Uw Verlosser, Uw Heer en Uw Geest:

Zie, Ik kwam niet in de wereld om rechtvaardigen, maar om zondaren tot bekering te brengen: de gezonden hebben geen medicijnmeester van node maar zij die ziek zijn”.

Moet ons hele leven daar niet op gericht zijn als Heiligen der Laatste Dagen en speciaal als priesterschapdragers?

Voldoen wij wel aan onze verplichting? Zijn wij wel die medicijnmeesters, zoals de Vader dat van ons verlangt?

Weest nederig en vol liefde tegenover Uw broeder of zuster die zwak staat dan zult U pas de medicijnmeester zijn, zoals God het van U verlangt.

Toon Uw geloof, maar dan Uw geloof met de werken. Waren het niet de woorden van Jacobus die gezegd heeft: „Wat baat het mijn broeders of iemand al beweert geloof te hebben als hij geen werken heeft; indien Uw geloof niet met de werken gepaard gaat is het dood”.

Dat de Vader ons mag bijstaan in al de moeilijkheden en wij ware medicijnmeesters mogen zijn in Zijn kerk en koninkrijk is mijn innigste wens en gebed.

Voor mij zijn Gods wegen
Waarheen hij ze richt,
Uit wond'ren geweven,
Door sterren verlicht.
En rijst er een slagboom
Toch dreigt er geen nood
Want alpen zelfs deinzen
af, oop'nen hun schoot.

H. H. Meijer
Lid van de Hoge Raad
Hollandse Ring

Gedachten van anderen

*Zoals de akker door het onkruid bedorven wordt,
zo wordt de mens het door zijn begeerte.*

Buddha

Het leven van de mens in vrijheid

HET PLAN VAN GOD

Het onderstaande is een gedeelte uit de toespraak van Apostel Ezra Taft Benson, waarin duidelijk de grote profetische waarde van het Boek van Mormon met betrekking tot de tijd waarin wij leven en het dreigende gevaar van het communisme tot uiting komen.

...Het Amerikaanse vasteland bleef voor de rest van de wereld verborgen tot na het verval van het Heilige Roomse Rijk en de verschillende naties afzonderlijke koninkrijken waren geworden (2 Nephi 1 : 6, 8).

God inspireerde Columbus, zodat deze schier onoverkomelijke hindernissen kon overwinnen en Amerika bereiken (1 Nephi 13 : 12).

God openbaarde aan de oude profeten in Amerika, dat kort na de ontdekking volken in Europa aan de vervolging en tirannie verlangden te ontkomen en naar Amerika zouden vluchten (1 Nephi 13 : 13-16).

God zeide tot Zijn profeten, dat de koninkrijken in Europa over de mensen, die naar Amerika waren gevlucht, heerschappij zouden trachten te verkrijgen, maar dat in de vrijheidsoorlogen de Amerikaanse nederzetteren zouden winnen. (Dit is een opmerkelijke profetie, die 2300 jaar werd geuit vóór de Revolutieoorlog begon en waarin God, door zijn profeten voorspelde wie deze zou winnen (Zie Nephi 13 : 16-19).

Amerika zou een land van vrijheid zijn, waarover geen koning zou regeren. God zeide dit land te zullen beschermen en dat iemand, die zou trachten koningen te introduceren, hetzij uit het binnenland of van buitenaf, om zou komen (2 Nephi 10 : 8-14).

God voorspelde, door zijn profeten, dat deze grote natie, op het Amerikaanse vasteland gevestigd, de rijkste en machtigste natie op aarde zou zijn. (Zie 1 Nephi 13 : 15, 30; Ether 2 : 12).

Wat de Verenigde Staten betreft: de Heer openbaarde aan zijn profeten dat de grootste bedreiging een uitgestrekte, wereldomvattende „geheime vereniging” zou zijn, die niet alleen de Verenigde Staten zou bedreigen, maar ook zou trachten de vrijheid van alle landen, natiën en volken te niet te doen (Ether 8 : 24, 25).

Met betrekking tot de aanval op de Verenigde Staten, zeide de Heer tot de Profeet Joseph Smith dat gepoogd zou worden het land te overweldigen door de Constitutie omver te werpen. Joseph Smith profeteerde, dat de tijd zou komen, dat de grondwet als het ware aan een zijden draad zou hangen en dat dan deze mensen (de ouderlingen) naar voren zouden komen en haar van de dreigende ondergang zouden redden. (*Journal History*, Brigham Young's toespraak, 4 juli 1854).

Ik ben er van overtuigd, dat de ouderlingen van Israël, wijs en zijnd

over de natie verspreid, in die kritieke tijd de rechtvaardigen in ons land met succes om zich heen zullen vergaderen en het nodige tegenwicht zullen vormen om onze regering van de ondergang te redden.

De Heer openbaarde aan de profeet Nephi dat hij de „gentiles” dit land had toegewezen opdat zij daar altijd een vrolijk volk zouden zijn en dat, indien zij een rechtvaardige natie zouden zijn en de goddeloosheid en geheime gruwelen, die in hun midden zouden ontstaan, zouden uitbannen, zij het land voor altijd zouden bezitten (1 Nephi 14 : 1-2).

Anderzijds daarentegen, indien zij het woord Gods zouden verwerpen en samenspannen om de vrijheid en de grondwet te niet te doen, is hun vonnis gevelde. . . zij zullen van mijn verbondsvolk worden afgesneden” (1 Nephi 14 : 6; 3 Nephi 21 : 11, 14, 21; L. & V. 84 : 114-115, 117).

De grote vernietigende kracht die op de aarde zou worden ontketend en die de profeten van ouds „de gruwel der verwoesting” noemden, wordt door hen, die deze in een visioen zagen, levendig beschreven. Wij zijn de eerste generatie die beseft hoe letterlijk deze profetieën vervuld kunnen worden, nu God het geheim van de atoomkracht heeft doen ontsluiten.

In het licht van deze profetieën behoort bij geen enkele priesterschapdrager enige twijfel te bestaan, dat de mensheid moeilijke tijden tegemoet gaat. Het is tijd voor iedere man, die zijn plicht wil doen, zich voor te bereiden: fysiek, geestelijk en psychologisch op de taak, die als een wervelwind plotseling op zijn schouders kan worden gelegd. Waar staan wij nu? Over de gehele wereld brandt het licht van de vrijheid zwakker en zwakker. Op gehele continenten is de vrijheid geheel verdwenen.

Nooit in de geschiedenis van de wereld heeft een beweging haar macht zo ver en zo snel uitgebreid als het communisme in de laatste dertig jaren. Dit feit levert geen prettige aanblik. De communistische leiders juichen over hun succes. Zij drijven de vrijheid op bijna ieder front terug. Het wordt daarom tijd dat een ieder, en speciaal ieder lid van het priesterschap, zich op de hoogte stelt van het doel en de tactiek van het communisme. Dat wordt zeker van belang, wanneer beseft wordt, dat het communisme het aardse beeld is van het plan, dat Satan in het vóórsterfelijk bestaan opwierp. Het gehele programma van het communisme is in wezen een oorlog tegen God en het plan van zaligheid — het plan voor welks handhaving wij vochten tijdens „de strijd in de hemel”. Tot dusver hebben sommige leden van de Kerk zich afzijdig gehouden, denkende dat de strijd tegen het communisme „betwistbaar” is en met de zending van de Kerk of het werk des Heren niets te maken heeft. Maar de President van de Kerk heeft nu duidelijk gezegd dat de strijd tegen het atheïstische communisme een belangrijke uitdaging voor de Kerk en haar leden betekent.

De strijd tegen het goddeloze communisme is een zeer werkelijk onder-

deel van de plicht van iedere man, die het priesterschap draagt. Het is de strijd tegen slavernij, onzedelijkheid, atheïsme, terreur, wreedheid, barbaarij, bedrog en de vernietiging van menselijk leven, door middel van een soort tirannie, door niets in de geschiedenis der mensheid overtroffen. Ziehier een worsteling tegen het boze, satanische priesterdom van Lucifer. Terecht kan die worden genoemd: „een voortzetting van de strijd in de hemel”.

Een herinnering aan een herinnering

„Wat is dat nu?” zullen sommigen vragen. Aangezien de Ster geen raadselboekje is, zal ik het u meteen maar zeggen: Ik kom nog even terug op het artikeltje in de Ster van januari: een herinnering aan die „goede, oude tijd”.

Ik zal me hier niet verdiepen in de oorzaak van de misdruk; de proefdruk was in orde, doch toen het op het drukken voor de distributie aankwam, is op een voor mij onverklaarbare wijze een hele regel uit het zetsel gevallen en op een nog onverklaarbaarder wijze is door de zetter de ontstane ruimte opgevuld met totaal iets anders, zodat er kwam te staan wat ge nu gelezen hebt.

De zin had moeten luiden: De lezers van de Ster zullen het ongetwijfeld wel interessant vinden de namen van deze goede zusters uit de vorige eeuw te vernemen. Hier zijn ze. . .

Ziezo, dat is dat. De hartelijke groeten aan de goede Zuster Asmus, die er wel van geschrokken zal zijn, en — naar ik hoop — inmiddels weer in het bezit van de oude foto zal wezen.

Het raadsel van de brief aan de Hebreërs

DE DODE ZEE-ROLLEN ANTWOORDEN

II

door O. Preston Robinson

Vrij spoedig na het begin van het Christelijke tijdperk gaf de brief aan de Hebreërs in het Nieuwe Testament de bijbelgeleerden aanleiding tot het stellen van enige belangwekkende vragen. Deze vragen hebben betrekking op deze belangrijke problemen: wie schreef de brief en aan wie was hij gericht? Ofschoon deze beide vragen onbeantwoord zijn gebleven en oorzaak van aanzienlijk meningsverschil onder de geleerden zijn geweest, krijgen wij nu als resultaat van de ontdekking van de oude

kronieken in de grotten bij de Dode Zee een nieuw en fascinerend antwoord op tenminste één er van.

WIE SCHREEF DE BRIEF?

De vraag wie de brief aan de Hebreërs schreef is onder de bestudeerders van het Nieuwe Testament lange tijd een geschilpunt geweest. In de eerste eeuwen na de kruisiging van de Heiland was men algemeen van oordeel, dat de Apostel Paulus de schrijver was. Origenes en andere vroegere kerkvaders van de Roomse Kerk waren deze mening toegedaan. Toen latere geleerden echter het Nieuwe Testament grondiger gingen bestuderen, begon men terecht aan de auteurschap van Paulus te twijfelen. Spoedig won in de westerse kerken de overtuiging veld, dat de brief niet door Paulus, maar door een van zijn tijdgenoten moest zijn geschreven. De costerse kerk, die haar hoofdkwartier in Alexandrië had, bleef niettemin aan de gedachte vasthouden, dat Paulus de brief had geschreven. Dientengevolge trad er verdeeldheid in het Christendom op, die tot op heden stand heeft gehouden.

De Dode Zeerollen, noch enige andere bronnen hebben tot dusver enige gezaghebbende inlichting gegeven, die enig nieuw licht op deze interessante vraag werpt. De geleerden zijn het nog steeds oneens in hun conclusies betreffende de vraag of Paulus al dan niet de brief heeft geschreven .

AAN WIE WAS DE BRIEF GERICHT?

Op de belangrijke vraag tot wie de brief was gericht is echter wel een nieuw en boeiend antwoord gekomen. In een studie, onlangs door een van de geleerden, die met het ontcijferen en vertalen van de Dode Zeerollen bezig is, in 't licht gegeven, wordt de these met veel overtuigingskracht geponeerd, dat de Hebreërs een groep Dode Zeeverbondenen waren, die als geheel het Christendom hadden aangenomen en in de tijd van de vroegere apostelen en toen Paulus zo ijverig bezig was met het versterken en opbouwen van de kerk, een belangrijke Christelijke kerk hadden gevormd. Volgens deze geleerde was de brief aan deze groep gericht.

HET NIEUWE TESTAMENT ZWIJGT OVER DE DODE ZEEVERBONDENEN

Tot de verwarring stichtende problemen, die door deze nieuw vertaalde inlichting worden opgeworpen, behoort het feit, dat deze geen melding maakt van Jezus en Zijn apostelen, terwijl omgekeerd het Nieuwe Testament zwijgt over de Dode Zeeverbondenen. Deze twee feiten hebben bepaalde bijbelgeleerden en leken, die in de Dode Zeekronieken belang zijn gaan stellen, veel zorg gegeven.

Indien de Dode Zeeverbondenen of Essenen, zoals Josephus hen noemt,

die vóór en tijdens de aardse zending van Jezus leefden, zo vroom en godsdienstig waren, waarom kan men dan nergens vinden, dat Jezus hen ooit noemde? Bovendien als zij de doop door onderdompeling toepasten en zich aan vele zogenaamde Christelijke leerstellingen hielden, waarom negeerden Zijn discipelen en de vroegere schrijvers van het Nieuwe Testament hen dan blijkbaar?

Dit zijn interessante en belangrijke vragen. Indien Paulus en de andere discipelen en apostelen de leden van deze esthetische groep kenden en nooit aan hen of over hen schreven, konden zij toch zeker niet zeer belangrijk zijn.

Anderzijds waren geleerden als Josephus, Plinius en Philo met hen bekend; zij bezochten hen en schreven over hen. Het is een feit, dat deze historici betreffende dit eigenaardige volk meer te zeggen hadden dan over de Christenen zelf! Vanwaar deze tegenstrijdigheid?

MOGELIJKE ANTWOORDEN OP DE VRAGEN

De vraag waarom de Dode Zeekronieken geen melding maken van Jezus, noch van Zijn discipelen, vindt wellicht een aanvaardbaar antwoord in de verklaring, dat deze kronieken vóór Christus' tijd werden geschreven. De geleerden nemen vrij algemeen als een wetenschappelijk feit aan, dat sommige van die kronieken reeds verscheidene eeuwen vóór de zending van Jezus op aarde bestonden. Hoewel enkele van de kronieken ongeveer ten tijde van het aardse leven van de Heiland konden zijn geschreven, is daar tot dusver toch geen bewijs van. Als zij vóór Christus' tijd werden geschreven, komt Zijn naam daar uiteraard niet in voor. Mochten sommige kronieken toch tijdens of kort na de zending van Jezus zijn geschreven, dan is het nog zeer goed mogelijk, dat de schrijvers toen nog niet hadden begrepen, dat Jezus de Christus was, de Verlosser der wereld.

Op de andere vraag betreffende de gebleken (of schijnbare?) stilzwijgendheid van de zijde der Nieuwe Testamentschrijvers ten aanzien van de Essenen of Dode Zeeverbondenen, beweert Dr. Yadin een interessant antwoord te hebben.

Hij gelooft, dat de Hebreërs van het Nieuwe Testament een groep Dode Zeeverbondenen waren, die het Christendom hadden aangenomen en die in het apostolische tijdperk een van de voornaamste kerken in die streek vormden. Het was aan deze groep dat de brief aan de Hebreërs werd geschreven. De schrijver van de brief, of dat nu Paulus was of een van de discipelen, maakte zich zorg over het feit, dat deze mensen tot hun oorspronkelijk geloof terugkeerden. De brief werd geschreven om hen aan te moedigen hun vroeger geloof los te laten en het evangelie van Christus standvastig te blijven aanhangen, zoals het hun was verkondigd en zoals zij het hadden aangenomen.

Dr. Yadin grondt zijn conclusies op een zorgvuldige analyse van de inhoud van de brief aan de Hebreërs, in vergelijking met de leerstel-

lingen van de Essenen, zoals die in hun Handleiding voor Discipline en andere geschriften, die tot de Dode Zeerollen behoren, voorkomen. Hoe Dr. Yadin aan zijn interessante conclusies is gekomen, zal in een volgend artikel worden behandeld.

Drie vragen

In de loop van januari ontving ik van een kerklid een brief, waarin hij mij drie vragen voorlegde. Aangezien het zeer goed mogelijk is, dat ook anderen met dezelfde soort vragen rondlopen en daar graag een antwoord op zouden hebben, besloot ik, na overleg met de brieveschrijver, zijn vragen in de eerstvolgende aflevering van de Ster te behandelen. De vragen zijn de volgende:

1. Volgens L. & V. 121 : 37 wordt het priesterschap van een, die er helemaal niet naar leeft, weggenomen. Er staat woordelijk „vaarwel dan het priesterschap van die man”. Maar in onze gemeente zeggen ze, dat het altijd bij je blijft. Daar weet ik niet goed weg mee. Aldus de brieveschrijver.

De moeilijkheid zit in een onjuiste opvatting van het woordje *vaarwel*. In genoemde tekst wordt niet gezegd, dat zo iemand het priesterschap *ontnomen* wordt. Door het misbruiken van de door God geschonken macht om in Zijn heilige naam te handelen en te spreken (want niet-waar, dat is immers het priesterschap) onttrekt de Heilige Geest zich aan hem, hij is aan zichzelf overgelaten; hij kan niets meer met zijn priesterschap doen. Wanneer hij zich bekeert en op de voorgeschreven, door God gewilde wijze die goddelijke macht gaat verbruiken, na vergeving voor zijn verkeerd optreden te hebben ontvangen, zal die macht zich ook weer in hem openbaren.

Niemand dan God alleen kan het door Hem of van Zijntwege geschonken priesterschap wegnemen. Als een andere priesterschapdrager dat zou kunnen doen, zou de schuldige, nadat hem het priesterschap was ontnomen, na bekering wederom in het priesterschap moeten worden opgenomen, zoals iemand, die van de Kerk afgesneden is, weer gedoopt en bevestigd moet worden om als lid te worden toegelaten.

Van afsnijden gesproken. Het is duidelijk, dat een priesterschapdrager, die geëxcommuniceerd wordt, daarmee automatisch zijn priesterschap verliest, want het is natuurlijk ondenkbaar, dat zo iemand, geen lid zijnde, toch de macht zou bezitten om in de naam van God te handelen en te spreken.

2. Wat gebeurt er met een echtpaar, dat in de Tempel het eeuwig huwelijk heeft gesloten, doch daarna afvallig wordt? De brieveschrijver meent, op grond van Mattheüs 16 dat zulk een huwelijk niet ontbonden kan worden.

Dit nu is een vergissing, want er staat: . . . en zoo wat gij zult binden op de aarde, zal in de hemelen gebonden zijn; en *zoo wat gij ontbinden zult op de aarde, zal in de hemelen ontbonden zijn*. Het cursief gedrukte geeft dus aan, dat een huwelijk, gesloten in de Tempel, wel degelijk ontbonden kan worden, hetgeen helaas meer dan eens moest plaats vinden. Deze volmacht, die toen aan Petrus werd verleend, is ook de tegenwoordige President gegeven en werd aan al zijn voorgangers geschonken.

3. Hoe is het met de echtparen, die in deze wereld het eeuwig huwelijk sluiten, in de kerk blijven en zogenaamd alles doen, maar toch overal lak aan hebben?

De briefschrijver meent, op grond van zijn opvatting van Matth. 16 : 19, dat zulk een echtpaar hun huwelijk in de hemel zal kunnen bestendigen. Het zal deze goede broeder nu wel duidelijk zijn, dat genoemde tekst in Mattheüs ook van ontbinden spreekt. En wat zulk een echtpaar betreft: niet alleen dat hun huwelijk niet langer in de hemel wordt erkend, maar zij komen er zelf ook niet in.

Want wat is de hemel? De verblijfplaats van God, de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus. Mijn briefschrijver schildert in korte woorden een stel hypocrieten af, een ondeugd, die door Jezus het felst werd veroordeeld. Wie komen in de hemel, m.a.w. wie mogen, neen wie *kunnen* in Zijn woning binnen gaan, Zijn tegenwoordigheid verdragen? Alleen zij, die zich van alle zonden vrij gemaakt hebben.

De antwoorden op de drie gestelde vragen hebben dus tot beginsel: BEKERING! Daarop berust ons gehele toekomstig leven in de eeuwigheid. De priesterschapdrager, die zijn macht op verkeerde wijze meent te kunnen gebruiken, moet zich daarvan bekeren; het echtpaar dat meent dat door de ceremonie van het tempelhuwelijk hun zaligheid al verzekerd is, en zich verder nergens meer over behoeft te bekommeren, moet zich van die dwaling bekeren. Doen zij dat niet: vaarwel dan het priesterschap, vaarwel dan de celestiale heerlijkheid. En dat geldt voor een ieder van ons.

A. D. J.

Gedachten van anderen

Het leven is een reis, geen kampeerplaats

President Hugh B. Brown

*Indien gij iets niet weet, is dat onwetendheid . . .
als iemand het ontdekt*

Menigeen zou wel zijn moeilijkheden aan iemand willen vertellen, als hij niet moest wachten totdat die ander klaar is met het mededelen van de zijne.

Een overlijdensbericht

De 15de januari jl. overleed plotseling Broeder René Alexander Swarts in de leeftijd van 61 jaar. Hij werd de 7de april te Den Haag geboren en de 16e oktober 1959 gedoopt. Broeder Swarts werd in het priesterschap als diaken opgenomen de 10de april 1960, tot leraar geordend 6 november 1960 en tot priester de 5de maart 1961. Tijdens de eerstvolgende Utrechtse Conferentie (hij was lid van de Amersfoortse gemeente, eerste raadgever in het Zondagsschoolbestuur en leraar in een der Zondagsschoolklassen) zou hij tot ouderling worden geordend. Broeder Swarts en zijn vrouw hadden het plan opgevat om in de komende zomer het eeuwig huwelijk in de Tempel te sluiten. Helaas heeft zijn heengaan dit plan verijdeld, althans de wijze, waarop zij zich dat hadden voorgesteld, doch het is voor Zuster Swarts een grote troost te weten, dat de dood hun voornemen geenszins te niet kan doen. Ongewijfeld zal een andere priesterschapdrager dit plaatsvervangende werk voor hem in de Tempel verrichten.

Deze wetenschap en het besef, dat het sterven niet anders is dan het ontwaken tot een nieuw leven, waarin de banden, in het leven op aarde gelegd, worden hernieuwd, mogen haar en alle nabestaanden tot steun en sterkte zijn.

Leer en Verbonden 14:7

En indien gij Mijn geboden onderhoudt, en tot het einde toe volhardt, zult gij het eeuwige leven hebben, welke gave de grootste van alle gaven Gods is.

*Zegen; Zegen, immer meer,
is de belofte van den Heer.
Al die Zijn geboden houden
Op zijn gunst en woord betrouwen,
Die maakt Hij in alles sterk,
Zegent Hij in al hun werk.
Dankbaar mogen wij 't aanvaarden,
Al wat Hij ons schenkt op deze aarde.
Vader, wij danken U; U zij de eer,
Voor al wat wij ontvangen, telkens weer.*

Th. Vr.

De Ringconferentie

op zondag 28 januari 1962

(Van redactiewege een weinig bekort)

Broeders en Zusters, ik schrijf dit verslag op verzoek van onze Ring-president. Bestond aanvankelijk mijn bedoeling er een soort objectieve reportage van te maken, nu voel ik me na het lezen van de verslagen en aantekeningen en het als het ware opnieuw beleven van de conferentie mij gedwongen, degene die niet bij de conferentie aanwezig waren te laten mededelen in dit zielsverkwikkende „levende water” dat daar in zo’n ruime mate werd geschonken. Ik mocht naast de verkorte flarden der toespraken mijn indrukken geven. Moge de gegeven strekking van het gesprokene de matige leesbaarheid van dit verslag compenseren.

Voor de aanvang van de conferentie bood de omgeving van de kerk te Rotterdam Noord het bekende beeld bij een conferentie: veel auto’s, bussen, en een massa mensen om en in de deuropening van de kerk, veel gepraat, handen geschud en blijdschap.

De conferentie begon net op tijd te 10.00 uur.

President Jongkees sprak het welkomstwoord tot de 730 aanwezigen. Broeder C. de Bruin, Ringsuperintendent van de JMOOV sprak het openingsgebed uit.

Bij het voorstellen van ontslagen, ordeningen en aanstellingen van Ringfunctionarissen werden ook de namen van de Algemene Autoriteiten der Kerk, ter ondersteuning voorgesteld.

1e Spreker: President Jongkees:

Hij vroeg gebed in het hart te hebben dat alle sprekers en spreeksters door de Heilige Geest mochten worden geleid; hij stipte het voorrecht aan een Apostel des Heren in ons midden te mogen hebben en herinnerde aan de tijd toen Jezus zijn Apostelen riep. Hij verklaarde dat wij, zoals de leden van Christus’ kerk bijna 2000 jaar geleden zeiden, ook nu kunnen zeggen: „een Apostel des Heren is in ons midden”. Hij zeide Mormoon te zijn omdat er in deze Kerk een Profeet en en 12 Apostelen zijn en citeerde een spreuk van Salomo: „Waar het volk geen openbaring heeft, wordt het beroofd!”

Hij stemde in met het lied: Wij danken U Heer voor Profeten ons tot leiding in deez’ laatste tijd! Hij gaf zijn getuigenis en verklaarde dat wij door de macht van de Heilige Geest kunnen weten dat deze dingen waar zijn.

2de Spreker (spreekster): Zuster Tanner (in het Nederlands!) sprak: „Wij zijn allen kinderen van onze Hemelse Vader, allen broeders en zusters, verbonden door de kerk en de hulporganisaties. Wij moeten lief-

de voor elkander hebben en elkander vergeven. Het Evangelie is een Evangelie van Liefde. Zij eindigde met het geven van haar getuigenis.

3de Spreker: Broeder Winkel.

Deze gaf zijn getuigenis betreffende de waarachtigheid van dit Evangelie. Hij verklaarde dankbaar te zijn dat zijn ouders de zendelingen hadden binnengelaten. Als geroepen lid van het comité dat de verantwoordelijkheid heeft over de gebouwen van de kerk in 7 landen, memoreerde hij dat Brigham Young voor de aankomst in Salt Lake de pioniers mededeelde de opdracht te hebben een tempel te bouwen. Zij bouwden er 40 jaar over.

Zij waren onzelfzuchtig en deden dit uit liefde. Hij verklaarde optimistisch te zijn voor wat betreft de mogelijkheid in Nederland meer kerken te bouwen met steun van de Nederlandse kerkleden. Hij eindigde met zijn getuigenis.

4de Spreker: President Volker.

Deze deelde enige belangwekkende cijfers mee; momenteel werken van de duizenden zendelingen in de wereld er bijna 180 in Nederland. Van het totaal aantal dopelingen in 1961 was 52 % door leden in contact gekomen met de kerk. Hij riep alle families op hun huizen te openen, familievergaderingen met kennissen en vrienden te houden en daarbij zendelingen uit te nodigen in het kader van het nieuwe zendingsprogramma. Het werk zou niettemin voortgaan met of zonder onze deelneming.

In het verleden gaf men zijn leven voor het Evangelie, werd het Evangelie noodgedwongen weggenomen, totdat God het in de laatste dagen nodig oordeelde in een vrij land een profeet te roepen en een boek van een ander volk te openbaren. In deze dagen worden weer Apostelen gekozen, gaan de zendelingen weer de wereld in met de blijde boodschap. Hij wekte op het Evangelie toch na te leven, het uit te werken teneinde als God volmaakt te mogen worden.

5de Spreker: President Tanner.

Hij vertelde in 1939 in Nederland te zijn geweest, was ook tegenwoordig bij de opening van de Ring en voelde zich in Nederland thuis.

Hij wees op de zegen een Apostel in ons midden te hebben en verzocht ons te realiseren dat Apostel Kimball een Apostel is met hetzelfde gezag en dezelfde macht als de Apostelen van weleer.

Hij verklaarde de volgende korte boodschap te hebben:

God, naar wiens gelijkenis wij zijn geschapen, heeft als weleer, ook in deze tijd profeten doen opstaan die van Hem getuigenis geven. Noach werd niet geloofd toen hij zeide dat hij een profeet was. Abraham pleitte voor Sodom en Gomorra. Mozes redde zijn volk. Amos zeide: „God doet

niets zonder zijn profeten erin te kennen”. Petrus gaf de raad: „Bekeert u en wordt gedoopt in de naam van Jezus Christus en ontvangt de Heilige Geest”! De boodschap, sinds Adam en Eva, door Jozef Smith herhaald. Hij richtte de kerk weer op. President Tanner gaf zijn getuigenis en verzocht zijn gehoor: bereidt u voor in Zijn tegenwoordigheid terug te keren.

6de Spreker: Apostel Kimball.

Hij vertelde 7 jaar geleden in Nederland geweest te zijn voor een zendelingenconferentie. Het aantal leden was toen klein. Hij had niet kunnen voorzien een overbezette zaal terug te zien. Hij verklaarde dat de kerk opnieuw hersteld en aangenomen is, dat elke ziel wederom een kans heeft de ware boodschap te horen. Paulus vroeg de ongelovige Agrippa waarom het zo vreemd is dat God de doden weer opricht. Apostel Kimball vroeg: Waarom zou God heden ten dage niet via zijn profet tot u spreken?

„De kerk” vervolgde hij „werd nimmer door het grootste deel van de mensheid geaccepteerd, noch in Noachs, noch in Abrahams tijd.

Abraham was in zijn tijd de enige die in God geloofde op de manier als wij nu. De massa en zelfs zijn vader dienden afgoden. Abraham werd vervolgd. Egyptenaren hebben getracht hem te offeren zodat een Engel tussenbeide moest komen. Door alle eeuwen heen werd de Waarheid door de mensen verworpen. Jesaja, Jeremia, Mozes, Christus werden niet volledig geaccepteerd. Het is dan ook niet vreemd dat de wereld de kerk niet aanneemt. De kerk kan niet bestaan zonder dit soort leiders. Zoek naar een andere kerk, als dit „de kerk niet is, maar len erop dat die dient te zijn georganiseerd als vanouds, met Apostelen en Profeten, want zonder hen en hun autoriteit rust er geen volle zegen van het Evangelie op, zijn de doop en de zegeningen ervan niet geldig. De kerk is terug op aarde. Christus toonde zich daarvoor op aarde. Wij en een 10.000 zendingen zijn hier om de kerk te herstellen. Openbaringen zijn voor ons net zo noodzakelijk als voor Mozes. God gaf Mozes opdracht een tabernakel te bouwen. Later kreeg David een soortgelijke opdracht „Bouw mij een huis. . .” Daar David niet waardig bleek bouwde Salomo de tempel. Na ontheiliging werd de tempel verwoest. Ook Jozef Smith ontving de opdracht: Bouw mij een tempel — mijn glorie zal erop rusten. Ook de tempel te Nauvoo werd door onheilige landen verontreinigd en verbrand.

De profet Brigham Young ontving eveneens de openbaring te Salt Lake City een tempel te bouwen. Vele tempelen zijn sindsdien onder leiding van de Presidenten der kerk gebouwd.

Hij bracht de bevoorrechte positie van de Hollandse Ring naar voren, ten opzichte van vele ringen, zo betrekkelijk dichtbij tempels te hebben: Londen, Zollikofen. In Amerika is de positie van vele Ringen niet gun-

stiger. Hij vertelde zelf in een plaats geboren te zijn die verder van een tempel lag dan welke plaats in Nederland ook. Hij wekte iedereen op ernaar te streven eens naar een tempel te gaan, waar speciale verordeningen o.a. het eeuwig huwelijk voltrokken worden. Priesterschapdragers worden niet door mensen in functies gekozen, maar door God geroepen als Abraham en Mozes en de Apostelen in Christus' dagen. De sleutelen zijn in onze tijd opnieuw teruggebracht door Petrus, Jacobus, Johannes. Iedere Priesterschapdrager kan de lijn van zijn Priesterschap tot Christus' Apostelen terugvoeren. De mens kan niet alleen bestaan, hij behoeft de leiding van de Heer en het Priesterschap.

Apostel Kimball gaf tenslotte zijn getuigenis en eindigde met de woorden: Genezing is hier, in dit Evangelie in al zijn volheid. Christus' kerk is open voor elke ziel — dit is waar — ik weet dat het waar is.

Na de dankzegging door Broeder Bovet, President van de Delftse gemeente, werd de ochtendvergadering beëindigd.

In de lunchpauze waren als gewoonlijk in de keuken soep en broodjes verkrijgbaar.

Te 14.00 uur, bij de opening van de middagvergadering, heette President Jongkees 677 personen welkom. Broeder de Jong, 1e Raadgever van de Haagse Bisschop, sprak het openingsgebed uit.

Apostel Kimball:

„Wij hebben u een Patriarch gegeven en stellen als zodanig voor Broeder Thijs Winkel”.

De verrassing en de ontroering die zich na deze woorden van de aanwezigen in de zaal meester maakten, waren op ieders gezicht af te lezen. 't Voorstel werd door allen ondersteund.

President Jongkees vertolkte bij zijn dankwoord aan het Presidentschap en het Quorum van 12 Apostelen de gevoelens van de Hollandse Ringleden voor de geschonken gelegenheid nu ook hier te lande een zegen voor leven en eeuwigheid te kunnen ontvangen.

3de Spreker: President Stoové.

Hij sprak over het penningstuk der weduwe, die al wat zij had in de offerkist wierp en de rijke jongeling die niet alles wat hij bezat kon verkopen en verdelen onder de armen. Hij legde uit dat alleen hij die 100 % geeft, een schat in de Hemel krijgt. Wat gegeven moet worden of geeist wordt, is door bestudering van het Evangelie te weten te komen: 100 % wegcijfering van eigen ik, God lief te hebben boven alles en de naaste als zichzelf, want: wie de grootste onder u wil zijn, die zij de dienaar van allen, zei hij in de Naam van Jezus Christus.

4de Spreker: President Lybbert.

Veel mensen hebben een vaag idee van God — Zij weten niet wat te geloven. Zendingen die met zulke mensen in contact komen, proberen dan duidelijk te maken wie God is, geven er getuigenis van dat God leeft, dat hij de Vader is van onze geesten, dat Jezus Christus zijn Eniggeboren zoon is.

De mensen vragen ook: waarom is het belangrijk God te leren kennen? Het antwoord is dan: om het eeuwige leven te kunnen beërven. „En dit is het eeuwige leven dat zij u kennen. . .” om Zijn geboden te kunnen onderhouden.

5de Spreker (spreekster): Zuster Dekker.

Zij vertelde dat haar zendingsperiode afliep en dat het geloof veel voor haar betekende. Zij gaf hierna haar getuigenis.

Na een ervaring uit haar zendingsperiode te hebben verteld, besloot ze met een vergelijking tussen de Dode Zee die wel water ontvangt maar niet afgeeft en de zee van Galilea, die in tegenstelling daarmee zijn ontvangen water verder doorgeeft en aldus niet alleen zelf leven kan inhouden maar ook elders nieuwe levensmogelijkheden schept. Aldus moet gehandeld worden met het Evangelie dat men ontvangt, wil het zijn zegen afwerpen. Zij eindigde met de wens dat haar getuigenis en die van haar toehoorders mochten blijven groeien.

6de Spreker (spreekster): Zuster Kimball, echtgenote van de Apostel.

Men had haar gevraagd om als Zuster Tanner haar toespraak in het Nederlands te houden, maar dat was haar niet mogelijk. Zij sprak haar verwondering uit over de vorderingen van de techniek die haar in staat stelden met een gehoorapparaatje de vertaling der toespraken te beluisteren, maar ze begreep ze ook, omdat haar hart zo dicht bij die van de aanwezigen was. Zij was dankbaar in Rotterdam te mogen zijn waar haar zoon 11 jaar geleden gemeentepresident was geweest. Hij had gevraagd zijn groeten over te brengen aan allen die zich hem nog herinneren.

Hij is sedert dien Bisschop geweest in Montana — is gehuwd en heeft 4 kinderen, doceert momenteel rechten aan een universiteit. Zij getuigde blij te wezen lid te zijn van de kerk, die zonder inspiratie nimmer zo perfect georganiseerd had kunnen zijn.

Zij verklaarde onder de indruk te zijn van het jeugdwerk, dat de kinderen liefde in God inprent. Ze was dankbaar voor de ZHV en ried alle vrouwen aan, die niet veel schoolse opleiding hadden genoten hun kennis via de ZHV te verruimen. Ze pleitte voor het huisbezoek dat ze 40 jaar reeds doet, daarbij de boodschap van liefde brengend. 't Is ook een middel om op de hoogte te blijven van de toestand van de naaste, te voorkomen dat hij ongemerkt leed heeft en gebrek lijdt. Het

huisbezoek noemde zij de gouden keten die allen verbindt. Iedereen heeft een vrije wil en kan zegeningen deelachtig worden. Zij eindigde met haar getuigenis.

7de Spreker: Broeder Rosenvall.

Hij vertelde reeds 9 maanden in Nederland te wonen en voor het eerst de gelegenheid te hebben enige woorden te spreken. Hij vertelde dat het verkrijgen van toestemming hier in Nederland kerken te mogen bouwen heel wat voeten in de aarde had gehad. De toestemming was er nu vrijwel, mede dank zij de gebeden der kerkleden.

In 1962 zullen in Europa 100 kerken worden gebouwd. De toename van het aantal kerken hier is afhankelijk van de bereidheid van de Nederlandse kerkleden om offers te brengen. Hij wekte hiertoe op. Hij schetste de erbarmelijke situatie op dit gebied in Frankrijk, waar men in een bepaald geval ondanks bidden en vasten en een verdubbeling van het ledental slechts de beschikking heeft over lokaliteiten in vier hotels, die men beurtelings kan benutten. Hij feliciteerde de Ring met zijn Patriarch. Na de opwekking Hem, Die het leven geeft te dienen, eindigde hij met zijn getuigenis.

8ste Spreker: President Tanner.

Hij pree de goede samenwerking en de harmonie tussen de leiders van de Hollandse Ring en wekte op God en elkaar lief te hebben zoals vele profeten hadden gedaan die er hun leven voor gaven. Jezus zeide: Indien gij mij liefhebt, onderhoudt mijn geboden. Hij eindigde zijn toespraak met de raad: mannen weest hoffelijk tegen uw vrouwen en vrouwen weest uw mannen trouw. Hebt elkander lief, uw Bisschop, uw leiders, uw burens, becritiseert elkaar niet, weest vriendelijk, deel het Evangelie met elkaar en de Here zal u zegenen.

9de Spreker: President Jongkees; dankte als één na laatste spreker allen die medegeholpen hadden de conferentie te doen slagen, de gasten, de ZHV, de wijkkoren, de gemengde koren, de vertalers, de Bisschappen van Den Haag en Rotterdam Noord, de sprekers enz. en al die onbekende medewerkers die zich op de achtergrond hielden.

10de en laatste spreker: Apostel Kimball.

Hij feliciteerde de ring met zijn nieuwe Patriarch, die de leden van de ring in staat stelde vele zegeningen te ontvangen.

Hij noemde enige Patriarchen uit het verleden: Adam, Isaac, Jacob, Lehi. Het geven van een zegen is niet alleen het voorrecht van een Patriarch. Elke vader is gerechtigd zijn zoon of zonen een zegen te geven, bijvoorbeeld wanneer de zoon het huis verlaat, hetzij op zending of voorgoed.

„U bent een gelukkig volk” verklaarde hij, „U heeft de zegeningen nu

hier. U heeft een Ring met vele mogelijkheden, een tempel niet al te ver weg, altijd wel een algemene autoriteit, als president Tanner, assistent van de Raad der Twaalven in uw conferentie, wat vele Ringen in Amerika niet hebben. Hij ontroerde toen hij vroeg hoeveel van de aanwezige leden er bekeerlingen waren geweest en praktisch alle aanwezigen opstonden: „Dat is schitterend”. „Ik weet zeker dat de Here Jezus u zag opstaan”, riep hij uit. Hij bewonderde de moed van deze categorie, zich los te maken van oude verankeringen; „U bent een speciaal volk, met moed om taken aan te nemen” vervolgde hij. Hij legde de nadruk op de noodzaak van de rechtmatige doop en verwierp het gezegde: „wat doet het ertoe door wie en hoe ik gedoopt ben, als ik maar een goed mens ben”. Waarom zou de mens het beter willen weten dan God? Ook Nicodemus, te vergelijken met een professor aan een universiteit van tegenwoordig, was een goed mens en moest leren dat hij wedergeboren moest worden, al begreep hij dat aanvankelijk niet. „Geen mens” zeide Christus, „wordt zalig zonder gedoopt te zijn”. Niet iedereen die Here, Here zegt, wordt zalig, maar diegene die de Wil des Heren doet. Om gedoopt te worden moet men nederig zijn, want slechts die kunnen het Koninkrijk binnen gaan. Christus stierf voor zondaars en niemand kan gered en zalig worden tenzij hij Zijn wil doet. Bekeert u en wordt gedoopt en ontvangt de Heilige Geest en die zal u blijven inspireren. Door een rein leven en ontvankelijkheid nodigen wij Hem uit met ons te zijn.

Hij vraagt ons het Woord van Wijsheid te leven; het naleven van dat Woord is een suggestie van de Heer en een suggestie van de Heer is een gebod voor ons, al zou het in strijd zijn met de gehele wereld. Betaal uw tienden, niet om het geld wordt het gevraagd, maar om het offer, de sleutel die zegeningen ontsluit. Hij die zegt: ik ben te arm om tienden te betalen heeft dat offer het hardste nodig. Want met dit gezegde zegt men in feite: Heer, ik vertrouw niet op Uw woord, en geloof U niet en daarom betaal ik mijn eigen rekeningen. Houdt uw gezinsgebed, is de vader er niet, dan onder leiding van de moeder, is die er niet dan onder leiding van het oudste kind. Predikt uw kinderen op de maandagavond het Evangelie. Dat zijn de geboden des Heren. Elke Nederlandse jongen moet sparen en zich voorbereiden op zending te gaan, in een vreemde taal het Evangelie uit te dragen. Bereidt u voor op het tempelhuwelijk, spaart ervoor. Er is geen plaats zo mooi als de tuin van de tempel des Heren. Zelfs al betekent dit van meer kleding af te zien. Wij Heiligen hebben de Heer lief, hebben onze vrouwen lief, vrouwen hebben hun mannen en kinderen lief, wij brengen de kinderen groot omdat zij zonen en dochteren Gods zijn. Wij houden van onze burens, die geen lid van de Kerk zijn. Wij houden ons leven rein, onze standaard hoog, want hij, die een vrouw aanziet om haar te begeren heeft reeds overspeld met haar in zijn hart gepleegd. Een wettig en zuiver huwelijk, dat is de wil des Heren.

Nog een kleine tijd, dan kunt u uw Patriarchale zegen ontvangen. Doch verzoek deze niet om de nieuwsgierigheid te bevredigen. Het is een heilige zaak. Wanneer u een zegen verlangt, bereidt u dan daarop voor door studie. U ontvangt hem slechts ééns in uw leven. Bereidt u voor. Misschien zult u gaan vasten voor een bijzondere zegen. Er zijn zoveel dingen die ik zou willen zeggen maar de tijd is om. Ik hoop dat dit een gedenkwaardige dag voor u mag zijn geweest. Gaat naar uw huizen en tracht dichterbij God te leven. Vraagt uw bisschop om een aanbeveling voor een zegen. God zegene u. U bent een groot volk, uw leden hebben een groot aandeel gehad in het vooruit brengen van het werk. Wij hopen dat Gods zegen met u zal zijn en bidden dit in de naam van Jezus Christus, Amen.

Het slotgebed werd te 16.10 uur uitgesproken door Bisschop Stade van de wijk Amsterdam Oost.

P. Bodeman

Assistent Ringsecretaris.

Z.H.V. Presidenten in Ring en Zending!

In uw blad „de Wegwijzer” heeft Zuster Volker destijds de suggestie aan de hand gedaan om elk gezin of alleenstaand lid na toetreding tot de Kerk bij wijze van welkomstgroet een halfjaarlijks abonnement op de Ster ten geschenke te geven. Blijkens de oplaag, die practisch niet groter is dan een jaar geleden, is aan die oproep weinig gevolg gegeven. Maar wat een vriendelijk en prettig gebaar is het geven van zo'n welkomstgeschenk! En wat een prachtig middel om te tonen dat de nieuwe leden welkom zijn. En wat zullen zij dat waarderen! Wat denkt u er van?

Gedachten van anderen

Gebruik het talent dat U bezit. Het zou in het woud wel erg stil zijn als daar alleen die vogels zich lieten horen, die het beste zongen.

Improvement Era

De waarlijk grote weet van grootheid niets af. Hij beseft de dingen in blijdschap en is . . . eenvoudig

P. C. Brederode

Zijn tegenslagen werden tot kansen

door Frances Grant Bennett

De moderne generatie denkt maar al te vaak in termen van zekerheid. „Hoe groot zijn de ouderdomspensioenen”? „Welke verzekering wordt mij geboden?” „Hoe staat het met mijn vacanties?” Deze en dergelijke vragen horen wij het meest.

Wijlen Peter Marshall zeide in een van zijn gebeden: „Mogen wij met stoutmoedige harten in iedere tegenslag een kans zien en ons niet overgeven aan het pessimisme, dat in ieder kans een tegenslag ziet”.

Dit was ook de filosofie van President Heber J. Grant. Hij wachtte niet totdat de kansen zich aanboden, hij zocht ze. Daarmee begon hij al toen hij nog een jongen was en hij is er zijn gehele leven mee doorgegaan. Om de enige steun voor zijn moeder, die weduwe was, te zijn, beschouwde hij als een gelegenheid, toen hij nog geen twintig jaar oud was. Wegens het feit, dat hij in armoede was groot gebracht, gingen zijn ambities al vroeg uit naar geld verdienen en zijn geliefde moeder enig comfort te verschaffen, dat haar was ontzegd. Op zekere dag gaf zijn bisschop een machtige toespraak, zeggende, dat als wij edelmoedig zijn tegenover de Heer, Hij ons viervoudig zal belonen. Toevallig had hij \$ 50 op zak en de jonge Heber ging na afloop van de vergadering naar de Bisschop en overhandigde hem het geld. De bisschop nam er \$ 5 van af en gaf hem \$ 45 terug, zeggende, dat dit zijn volledige bijdrage was. Maar de jonge man had de woorden van die toespraak ter harte genomen. Hij zeide: „Bisschop Woolley, wat geeft u het recht mij te verhinderen de Heer in mijn schuld te betrekken”? „Verkondigde u hier vandaag niet dat de Here viervoudig belooft? Mijn moeder is weduwe en zij heeft \$ 200 nodig”. De bisschop antwoordde: „Mijn jongen, geloof jij dat als ik deze \$ 50 neem, jij je \$ 200 vlugger zult krijgen?” „Ja zeker”, was het antwoord. De bisschop nam het geld. Toen President Grant de vergadering verliet, had hij een handelstransactie in zijn hoofd, die hem \$ 218,50 winst opleverde.

Ieder verzoek om een kerkelijke functie te aanvaarden, was voor hem een kans.

Toen hij 24 was, met een vrouw en twee kleine kinderen om te onderhouden, behalve zijn moeder, werd hij geroepen om president van de Tooele Stake te worden. Dit betekende het opgeven van zijn woning en het brengen van grote geldelijke offers, maar hij beschouwde de oproep niet als een ramp, maar als een gelegenheid voor groter dienstbetoon.

Wij mensen van deze tijd spreken nog over de grote depressie in de dertiger jaren. Wij weten weinig af van de werkelijke „paniek”, zoals de grote financiële crises van 1890 werden genoemd. In die tijd verloor President Grant alles wat hij had en kreeg hij \$ 100.000 schuld. Hij weigerde bankroet te worden verklaard, zeggende, dat hij de Here zou vragen hem lang genoeg te laten leven om al zijn schulden te kunnen betalen. Ongeveer in die tijd werd hij geroepen om naar Japan te gaan om de Japanese zending te openen. Zijn eerste gedachte was te weigeren, maar... zoals hij met elke Kerkelijke oproep had gedaan, bezag hij ook deze als een kans en voelde dat de Here de weg zou openen en het voor hem mogelijk zou maken zijn financiële verplichtingen na te komen indien hij de oproep aanvaardde.

Dus verontschuldigde hij zich bij President Lorenzo Snow niet. Toen hem werd gevraagd of zijn financiële positie zodanig was, dat hij zich kon veroorloven te gaan, antwoordde hij zonder aarzelen: „Ja”.

Toen zij de vergadering verlieten, hield John W. Taylor President Grant tegen en zeide: „Heber, ik weet van het geldelijke offer, dat je hebt gebracht door heden deze oproep aan te nemen. Ik profeteer, dat ge door de Here zult worden gezegend en genoeg geld zult verdienen om als financieel vrij man naar Japan te gaan. Bovendien ben ik geïnspireerd u te zeggen hoe dit te doen. Gij moet geen plannen maken om geld te krijgen, maar ge moet op de knieën gaan, elke morgen en de Here zeggen, dat gij die dag wat geld wilt ontvangen, en dan moet gij heen gaan en het krijgen. Gij zult verbaasd staan hoe gemakkelijk u het geld zult verwerven”.

President Grant vertelde later dat hij naar huis ging om te lunchen en neerknielde en de Heer dankte voor de profetie en voor de verzekering, die hem geworden was, dat alles in vervulling zou gaan. Toen hij nog op zijn knieën lag, kwam een inspiratie tot hem betreffende de Utah Sugar Company, die voor hem op een netto winst van \$ 30.000 uitliep. Zonder dat hij daar zelf om gevraagd had, besloten verschillende maatschappijen, waar hij aan verbonden was, hem een verlot van drie jaar met behoud van vol salaris toe te staan. In vier maanden tijd waren al zijn financiële moeilijkheden verdwenen en als financieel vrij man was hij in staat naar Japan te gaan. Waarom? Omdat hij in zijn zending naar Japan geen ramp had gezien, maar een kans.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

GEDOOPT IN VERSCHILLENDE PLAATSEN

ALMELO

Safic, Asim; 13 januari 1962.

ARNHEM

Rentema, Albert Frederik; 7 januari 1962.

Rentema, Frederik Berend Paulus; 7 januari 1962.

Rentema-Perner, Anna Ruth; 7 januari 1962.

DEVENTER

Beumar, Dirk; 9 januari 1962.

ENSCHDEDE

Smit-Meier, Ilse Herta Gertrud; 4 januari 1962

Smit, Jan Willem; 4 januari 1962.

HAARLEM

Ketelaar, Bernhard Leopold Julius Wilhelmus George; 19 januari 1962.

HENGELO

Van der Laan-Westerhof, Margaretha Maria; 4 januari 1962.

LEEUWARDEN

Eizenga-Westra, Grietje; 5 januari 1962.

Eizenga, Kornelis Sierd; 5 januari 1962.

Eizenga, Oebele; 5 januari 1962.

van der Veen, Rinze Willem; 1 januari 1962.

Kleefstra-van Randen, Eelkje, 15 januari 1962.

Schrader, Gerda; 14 januari 1962.

ZEIST

Las van Bennekom, Wilhelmina Alberdina; 26 januari 1962.

Schuurman, Jannie, 21 januari 1962.

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

AMSTERDAM OOST

Kilsdonk-Klots, Alberta Johanna; 23 maart 1962.

Bongaardt, Hendrik; 29 december 1961.

Koster, Antje; 16 januari 1962.

AMSTERDAM WEST

Germania, Elisabeth Steffhaan; 6 januari 1962.

Fraterman-Chrispijn, Lous; 19 januari 1962.

van Beek-van der Meer, Pietertje Marie; 12 januari 1962.

ROTTERDAM NOORD

Ternigan-Kaan, Jannetje; 24 januari 1962.

ROTTERDAM ZUID

Mourik, Peter; 3 januari 1962.

Bal, Cornelis; 17 januari 1962.

Bal, Willem; 18 januari 1962.

Bal, Marian; 17 januari 1962.

de Chatenier, Pieterella Augustina; 17 januari 1962.

VERHOOGING EN VERORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

ENSCHEDÉ

Wemmers, Anton Johan; 5 november 1961 tot diaken.

GEHUWD

APELDOORN

de Lannoy, Willem H. F. met Rouw, Elizabeth M.; 23 januari 1962.

OVERGEPLAATST

deBry, Paul; van Leeuwarden naar Zeist.
Tesch, Danny; van Leeuwarden naar Zeist.
Thueson, Brent; van Leeuwarden naar Zeist.
van Dam, Marvin; van Leeuwarden naar Zeist.
Grimes, Larry; van Leeuwarden naar Zeist.
Douglas, Richard; van Leeuwarden naar Zeist.
Vlam, Alvin; van Leeuwarden naar Zeist.
Gibbons, Larry; van Leeuwarden naar Zeist.
Mosier, LaMarr; van Utrecht naar hoofdkantoor.
Bogar, Garreth; van Amsterdam Oost naar hoofdkantoor.
van Dyke, Karl; van Den Haag Zuid naar Amsterdam Oost.
Niederhauser, Richard; van Den Haag Zuid naar Utrecht.
Ray, Joan; van Amsterdam Oost naar Den Haag Noord.
Herder, Siegfried; van Den Haag Noord naar Amsterdam Oost.
Fuhrman, Carole; van Rotterdam Noord naar hoofdkantoor.
Goebel, Frances; van Amsterdam Zuid naar Rotterdam Noord.
King, Lougene; van Amsterdam Oost naar Rotterdam Noord.
Key, Barbara; van Rotterdam Noord naar Amsterdam Zuid.
Steffenson, Merelda; van Rotterdam Zuid naar Amsterdam Oost.
Shaw, Beverley; van Den Haag Noord naar Rotterdam Zuid.
Zeeman, Lamar; van Gouda naar Leeuwarden als Gemeentepresident.
Slater, L. Kent; van Den Bosch naar Gouda als Gemeentepresident.
Landward, Larry; van Den Haag Zuid naar Den Bosch.
Marda, Willem; van Arnhem naar Den Haag Zuid.
Rasmussen, Harris; van Leeuwarden naar Alkmaar.
Gilbert, Lawrence; van Den Helder naar Den Haag Noord.
Griffin, Lynn; van Enschede naar Zeist.
Niederhauser, Terry; van Hengelo naar Zeist.
Jensen, Marvin; van Amsterdam Zuid naar Zeist.
Weenig, Paul; van Mechelen naar Den Helder als Gemeentepresident.
van Leeuwen, Boyd; van Vlaardingen naar Mechelen.
Overdiek, Martin; van Rotterdam Noord naar Enschede.
Ward, Mondell; van Alkmaar naar Rotterdam Noord.
Dugger, James; van Amsterdam West naar Zeist.
McFarland, Frank; van Delft naar Amsterdam West.
Vellinga, Clifford; van Rotterdam Noord naar Amsterdam Zuid.
Gibbons, Larry van Zeist naar Rotterdam Noord.
Douglas, Richard; van Zeist naar Den Haag Zuid.
Moyer, James; van zendingsschool naar Vlaardingen.
van Leeuwen, Carl; van zendingsschool naar Hengelo.
Koldewijn, William; van zendingsschool naar Apeldoorn.
Nelson, Merrill; van zendingsschool naar Delft.
Roozmond, Guus; van Oostende naar Leiden.
Blodgett, Gary; van Leiden naar Arnhem.
Daley, Joseph; van Apeldoorn naar Oostende.

Dallof, Terry; van Bennekom naar Gent.
Cheney, Richard; van Gent naar Bennekom.
Roberts, A. Samuel; van Enschede naar Antwerpen.
Roberts, Steven; van Haarlem naar Enschede.
Felix, Earl; van Antwerpen naar Haarlem.

AANGEKOMEN

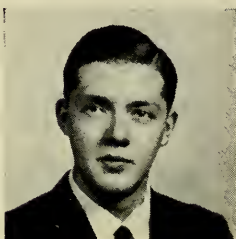
Nelson, Merrill Lyle; van Boise, Idaho.
van Leeuwen, Albert Corneilous; van Salt Lake City, Utah.
Koldewijn, William Almon; van Ogden, Utah.
Moyer, James Elmer; van Gooding, Idaho.

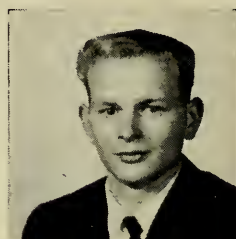
Merrill L. Nelson

James E. Moyer

William A. Koldewijn

Albert C. van Leeuwen

VERTROKKEN

Decker, Willy Theresia Hendrika; aangekomen 11 januari 1961, vertrokken 11 januari 1962.

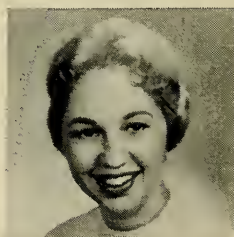
Werkzaam geweest: Rotterdam Noord, Amsterdam West, Den Haag, Rotterdam Zuid, hoofdkantoor.

Westra, Janet Louise; aangekomen 27 januari 1960, vertrokken 27 januari 1962.

Werkzaam geweest: hoofdkantoor, Amsterdam, Rotterdam Noord.

Willy T. H. Decker

Janet L. Westra